

2018–2019 M. ASMENS DUOMENŲ APSAUGOS SRITIES EUROPOS SĄJUNGOS TEISINGUMO TEISMO SPRENDIMŲ APIBENDRINIMAS, PARENGTAS VALSTYBINĖS DUOMENŲ APSAUGOS INSPEKCIJOS

2020 m.

Santrumpos

ESTT – Europos Sąjungos Teisingumo Teismas

BDAR – 2016 m. balandžio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2016/679 dėl fizinių asmenų apsaugos tvarkant asmens ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo ir kuriuo panaikinama Direktyva 95/46/EB (Bendrasis duomenų apsaugos reglamentas)

Direktyva 95/46 – 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo

Chartija – Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartija

Nors BDAR pradėtas taikyti 2018 m. gegužės 25 d., tačiau ESTT priimti sprendimai vis dar nagrinėjo duomenų apsaugos klausimus, kurie buvo reglamentuojami teisės aktų, galiojusių iki BDAR. ESTT 2018–2019 metais priėmė reikšmingus sprendimus duomenų apsaugos srityje. Jais buvo nustatyta interneto svetainės valdytojų atsakomybė asmens duomenų tvarkymo srityje bei buvo įvertinta, ar vaizdo įrašo paviešinimui interneto svetainėje yra taikomi asmens duomenų tvarkymą reglamentuojantys teisės aktai, taip pat dviejuose sprendimuose ESTT pasisakė dėl teisės būti pamištam prašant ištrinti duomenis iš paieškos sistemų.

Dėl duomenų rinkimo interneto svetainėse ir duomenų valdytojo atribojimo

Vokietijos duomenų apsaugos priežiūros institucija nurodė Verslo akademijai deaktyvuoti gerbėjų tinklalapį, kurį ji sukūrė „Facebook“ interneto svetainėje motyvuojant tuo, kad nei Verslo akademija, nei „Facebook“ nepraneša gerbėjų tinklalapio lankytojams, kad naudojamos slapukus renka jų asmens duomenis, paskui juos tvarko. Verslo akademija apskundė šį sprendimą iš esmės teigdama, kad pagal taikytiną duomenų apsaugos teisę ji nėra atsakinga nei už „Facebook“ atliekamą duomenų tvarkymą, nei už jos diegiamus slapukus.

ESTT nurodė, kad Direktyvos 95/46 2 straipsnio d dalyje, vadovaujantis šiuo tikslu, sąvoka „duomenų valdytojas“ apibrėžiama plačiai, kaip reiškianti tokį fizinį ar juridinį asmenį, valstybės valdžios instituciją, agentūrą ar bet kurį kitą organą, kuris vienas ar drauge su kitais nustato asmens duomenų tvarkymo tikslus ir būdus. Kaip ESTT jau yra nusprendęs, šios nuostatos tikslas – plačiai apibrėžti sąvoką „valdytojas“, kad būtų užtikrinta veiksminga ir visapusiška duomenų subjektų apsauga. Be to, kadangi, kaip aiškiai nurodyta Direktyvos 95/46 2 straipsnio d punkte, sąvoka „duomenų valdytojas“ apima subjektą, kuris „vienas ar drauge su kitais“ nustato asmens duomenų tvarkymo tikslus ir būdus, ši sąvoka nebūtinai reiškia vieną subjektą ir gali apimti kelis dalyvius tvarkant šiuos duomenis, kurių kiekvienam atitinkamai galioja duomenų apsaugai taikomos teisės normos.

Bet kuris asmuo, norintis sukurti „Facebook“ gerbėjų tinklalapį, su „Facebook Ireland“ sudaro specialią sutartį dėl tokio tinklalapio atidarymo ir pasirašydamas sutinka su tokio tinklalapio naudojimo sąlygomis, įskaitant susijusią slapukų politiką. Gerbėjų tinklalapiuose apsilankiusių asmenų kompiuteriuose ar kituose įrenginiuose „Facebook“ įdiegia slapukus, skirtus kaupti informacijai interneto naršyklėse, kurie, jei neištrinami, veikia dvejus metus, „Facebook“ gauna, įrašo ir apdoroja slapukuose laikomą informaciją, visų pirma kai asmuo naudojami „Facebook“ paslaugomis, kitų „Facebook“ kompanijų siūlomomis paslaugomis ir kitų įmonių, kurios naudojami „Facebook“ paslaugomis, siūlomomis paslaugomis“. Be to, kiti subjektai, kaip antai, „Facebook“ partneriai ar net trečiosios šalys, gali naudoti slapukus „Facebook“ paslaugoms ir bendrovėms, kurios reklamuoja socialiniame tinkle „Facebook“.

Nors vien dėl to, kad naudojami socialiniu tinklu, jo naudotojas netampa kartu atsakingas už šio tinklo atliekamą asmens duomenų tvarkymą, vis dėlto reikia pažymėti, kad „Facebook“ esančio

gerbėjų tinklalapio administratorius, sukurdamas tokį tinklalapį, suteikia „Facebook“ galimybę įdiegti slapukus jo gerbėjų tinklalapyje apsilankiusio asmens kompiuteryje arba bet kuriame kitame įrenginyje, neatsižvelgiant į tai, ar šis asmuo turi „Facebook“ paskyrą, ar ne.

Gerbėjų tinklalapio sukūrimas „Facebook“ apima veiksmus, kuriais administratorius parenka nustatymus, atsižvelgdamas, be kita ko, į jo tikslinę auditoriją ir į veiklos valdymo ir skatinimo tikslus, o šie nustatymai turi įtakos asmens duomenų tvarkymui, siekiant parengti statistinę informaciją, remiantis apsilankymais gerbėjų tinklalapyje. Administratorius gali, pasitelkdamas jam suteiktais naudotis filtrais, nustatyti kriterijus, pagal kuriuos ši statistika turi būti rengiama, ir net nurodyti asmenų, kurių asmens duomenis panaudos „Facebook“, kategorijas. Todėl „Facebook“ esančio gerbėjų tinklalapio administratorius prisideda prie šio tinklalapio lankytojų asmens duomenų tvarkymo. Tokiomis aplinkybėmis manytina, kad „Facebook“ esančio gerbėjų tinklalapio administratorius, parinkdamas nustatymus visų pirma pagal tikslinę auditoriją ir veiklos valdymo ir skatinimo tikslus, dalyvauja gerbėjų tinklalapio lankytojų asmens duomenų tvarkymo ir priemonių nustatymo veikloje. Todėl nagrinėjamu atveju Verslo akademija kartu su „Facebook Ireland“ turi būti laikomas tokių duomenų valdytoju, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 95/46 2 straipsnio d punktą.

ESTT padarė išvadą, kad Direktyvos 95/46 2 straipsnio d punktas turi būti aiškinamas taip, kad sąvoka „duomenų valdytojas“, kaip ji suprantama pagal šią nuostatą, apima socialiniame tinkle esančio gerbėjų tinklalapio administratorių.

ESTT taip pat konstatavo, kad Direktyvos 95/46 4 ir 28 straipsniai turi būti aiškinami taip, kad tuo atveju, kai įmonė, įsteigta už Europos Sąjungos ribų, turi kelis padalinius skirtingose valstybėse narėse, valstybės narės priežiūros institucija gali naudotis jai pagal šios direktyvos 28 straipsnio 3 dalį suteiktais įgaliojimais dėl tos valstybės narės teritorijoje įsteigto šios įmonės padalinio, net jei, remiantis užduočių paskirstymu grupės viduje, pirma, šis padalinys yra atsakingas tik už reklamai skirtos vietos pardavimą ir kitą rinkodaros veiklą tos valstybės narės teritorijoje ir, antra, išimtinė atsakomybė už asmens duomenų rinkimą ir tvarkymą visoje Europos Sąjungos teritorijoje tenka kitoje valstybėje narėje įsteigtam padaliniiui (ESTT sprendimas byloje Nr. C-210/16,

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=202543&pageIndex=0&doclang=LT&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=7301554>).

Dėl duomenų tvarkymo žurnalistiniais tikslais apibrėžimo ir Direktyvos 95/46 taikymo srities išimties

Į ESTT buvo kreiptasi po to, kai būdamas valstybės policijos nuovados patalpose asmuo nufilmavo, kaip iš jo buvo imami parodymai administracinio nusižengimo byloje. Taip parengtą vaizdo įrašą, kuriame nufilmuoti policijos darbuotojai ir tai, ką jie veikia nuovadoje, asmuo paskelbė interneto svetainėje www.youtube.com. Po šio paskelbimo 2013 m. rugpjūčio 30 d. sprendime Latvijos duomenų apsaugos inspekcija konstatavo, kad asmuo pažeidė Duomenų apsaugos įstatymo 8 straipsnio 1 dalį, nes policijos darbuotojams, kaip duomenų subjektams, nepateikė šioje teisės nuostatoje nurodytos informacijos apie numatytą jų asmens duomenų tvarkymo tikslą.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas abejojo, pirma, ar savo tarnybines pareigas policijos nuovadoje atliekančių policijos darbuotojų filmavimas ir taip parengto vaizdo įrašo paskelbimas interneto svetainėje patenka į Direktyvos 95/46 taikymo sritį. Antra, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas prašo išaiškinti Direktyvos 95/46 9 straipsnyje vartojamą sąvoką „tik žurnalistiniais sumetimais“ ir atsakyti į klausimą, ar ši sąvoka gali apimti atliktus veiksmus.

ESTT pripažino, kad vaizdo įrašų paskelbimas interneto svetainėje, kur naudotojai gali įkelti ir žiūrėti vaizdo įrašus, kaip antai, aptariamą vaizdo įrašą, kuriame yra asmens duomenų, ir

jais dalytis, yra šių duomenų tvarkymas visiškai arba iš dalies automatiniu būdu, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 95/46 2 straipsnio b punktą ir 3 straipsnio 1 dalį.

Be to, pagal Direktyvos 95/46 3 straipsnio 2 dalį ji netaikoma, kai duomenys tvarkomi užsiimant tokia veikla, kuri nepatenka į Bendrijos teisės taikymo sritį, kai atliekamos tvarkymo operacijos, kurių tikslas – visuomenės saugumas, gynyba, valstybės saugumas ir valstybės veiksmai baudžiamosios teisės srityse. Antra, pagal šią nuostatą direktyva netaikoma asmens duomenų tvarkymui, kai duomenis tvarko fizinis asmuo, užsiimdamas tik asmenine ar namų ūkio veikla.

Pirma, aptariamo vaizdo įrašo padarymo ir paskelbimo negalima laikyti nei asmens duomenų tvarkymu užsiimant tokia veikla, kuri nepatenka į Bendrijos teisės taikymo sritį, nei tvarkymo operacijomis, kurių tikslas – visuomenės saugumas, gynyba, valstybės saugumas ir valstybės veiksmai baudžiamosios teisės srityse, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 95/46 3 straipsnio 2 dalį. Antra, kadangi asmuo, nenustatydamas priegigos apribojimų, paskelbė aptariamą vaizdo įrašą vaizdo įrašų interneto svetainėje, kurioje naudotojai gali juos įkelti, žiūrėti ir jais dalytis, ir taip asmens duomenis padarė prieinamus neapibrėžtam asmenų skaičiui, pagrindinėje byloje nagrinėjamas asmens duomenų tvarkymas nėra tik asmeninė ar namų ūkio veikla. Be to, aplinkybė, kad policijos darbuotojai nufilmuoti, kai vykdė savo tarnybines pareigas, nereiškia, kad toks asmens duomenų tvarkymas nepatenka į Direktyvos 95/46 taikymo sritį. ESTT padarė išvadą, kad Direktyvos 95/46 dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo 3 straipsnį reikia aiškinti taip: policijos nuovadoje parodymus imančių policijos darbuotojų filmavimas ir taip parengto vaizdo įrašo paskelbimas interneto svetainėje, kurioje naudotojai gali įkelti, žiūrėti vaizdo įrašus ir jais dalytis, patenka į šios direktyvos taikymo sritį.

Taip pat ESTT nustatė, kad Direktyvos 95/46 9 straipsnį reikia aiškinti taip: tokias faktines aplinkybes, kokios nagrinėjamos pagrindinėje byloje, t. y. policijos nuovadoje parodymus imančių policijos darbuotojų filmavimą ir taip parengto vaizdo įrašo paskelbimą interneto svetainėje, kurioje naudotojai gali įkelti, žiūrėti vaizdo įrašus ir jais dalytis, galima laikyti asmens duomenų tvarkymu tik žurnalistiniais sumetimais, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, jei iš minėto vaizdo įrašo aišku, kad vienintelis jo parengimo ir paskelbimo tikslas – atskleisti visuomenei informaciją, nuomones arba idėjas, o tai patikrinti turi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas (ESTT sprendimas byloje Nr. C-345/17, <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=210766&pageIndex=0&doclang=LT&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=7301554>).

Dėl nacionalinių institucijų priegigos prie asmens duomenų nusikaltimo tyrimo tikslais

Asmuo policijoje pateikė pareiškimą dėl įvykdyto plėšimo, per kurį jis buvo sunkiai sužalotas ir iš jo buvo atimta piniginė ir mobilusis telefonas. Kriminalinė policija kreipėsi į ikiteisminio tyrimo teismą su prašymu įpareigoti įvairius telefono ryšio operatorius pateikti telefono numerius, kurie buvo aktyvuoti naudojant pavogtą mobilųjį telefoną su atitinkamu tarptautiniu judriojo ryšio įrangos identifikatoriaus kodu (toliau – IMEI kodas) ir visų telefono numerių SIM kortelių, kurios buvo aktyvuotos naudojant tą IMEI kodą, savininkų ar naudotojų asmens duomenis, t. y. vardus, pavardes ir prirėikus adresus.

Nutartimi ikiteisminio tyrimo teismas šį prašymą atmetė. Pirma, jis nutarė, kad prašoma priemonė nebūtų naudinga siekiant nustatyti nusikaltimus padariusių asmenų tapatybes. Antra, prašymą jis atmetė remdamasis tuo, kad leidžiama perduoti elektroninių ryšių teikėjų saugomus duomenis tik sunkių nusikaltimų atveju. Pagal Baudžiamąjį kodeksą sunkūs nusikaltimai yra tie nusikaltimai, už kuriuos įstatyme nustatyta didesnė nei penkerių metų laisvės atėmimo bausmė, o neatrodo, kad pagrindinėje byloje tiriama veika gali būti kvalifikuojama kaip sunkus nusikaltimas.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekė sužinoti, ar viešosios valdžios institucijų prieiga prie duomenų, susijusių su SIM kortelių, kurios buvo

aktyvuotos naudojant pavogtą mobilųjį telefoną, savininkų tapatybe, t. y. pavarde, vardu ir prireikus šių savininkų adresu, lemia tokį rimtą šių asmenų pagrindinių teisių, įtvirtintų Chartijos 7 ir 8 straipsniuose, ribojimą, kad ši prieiga užkardant, tiriant ir nustatant baudžiamąsias veikas gali būti leidžiama tik siekiant kovoti su sunkiais nusikaltimais, ir, jei taip yra, į kokius kriterijus atsižvelgiant turi būti vertinamas nurodytos nusikalstamos veikos sunkumas.

Konkrečiai kalbant, šiam teismui kilo klausimas dėl aplinkybių, į kurias reikia atsižvelgti, siekiant įvertinti, ar nusikalstamos veikos, kurias tiriančiai policijai gali būti leista susipažinti su elektroninių ryšių paslaugų teikėjų saugomais asmens duomenimis, yra tokios sunkios, kad jomis būtų galima pateisinti Chartijos 7 ir 8 straipsniais garantuojamų pagrindinių teisių, kaip jos aiškinamos 2014 m. balandžio 8 d. ESTT sprendimuose *Digital Rights Ireland ir kt.* (C293/12 ir C594/12, EU:C:2014:238) ir *Tele2 Sverige ir Watson ir kt.*, ribojimą, kurį lemia tokia prieiga.

Valstybės institucijų prieiga prie tokių duomenų reiškia Chartijos 7 straipsnyje įtvirtintos pagrindinės teisės į privataus gyvenimo gerbimą ribojimą, net jei nėra aplinkybių, dėl kurių šį ribojimą būtų galima laikyti „rimtu“ ir nesvarbu, kad atitinkama su privačiu gyvenimu susijusi informacija yra arba nėra ypatingo pobūdžio ar kad dėl šio ribojimo suinteresuotieji asmenys galbūt patyrė nepatogumų. Tokia prieiga taip pat laikytina Chartijos 8 straipsniu garantuojamos pagrindinės teisės į asmens duomenų apsaugą ribojimu, nes ji pripažintina asmens duomenų tvarkymu (šiuo klausimu žr. 2017 m. liepos 26 d. Nuomonės 1/15 (ES ir Kanados PNR susitarimo), EU:C:2017:592, 124 ir 126 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją).

Šiuo klausimu ESTT nusprendė, kad, užkardant, tiriant ir nustatant baudžiamąsias veikas, tik kova su sunkiais nusikaltimais gali pateisinti valstybės institucijų prieigą prie elektroninių ryšių paslaugų teikėjų saugomų asmens duomenų, kurie vertinami kartu, gali leisti padaryti tiksliai išvada dėl asmenų, apie kurių duomenis kalbama, privataus gyvenimo.

Vis dėlto ESTT šį aiškinimą grindė tuo, kad šią prieigą reglamentuojančiais teisės aktais siekiamas tikslas turi būti susijęs su šio veiksmo lemiamo nagrinėjamų pagrindinių teisių apribojimo rimtumu. Iš tikrųjų, vadovaujantis proporcingumo principu, rimtas ribojimas užkardant, tiriant ir nustatant baudžiamąsias veikas gali būti pateisinamas ne tik siekiu kovoti su nusikaltimais, kurie taip pat turi būti kvalifikuojami kaip „sunkūs“. Tačiau jeigu ribojimas, kurį lemia tokia prieiga, nėra rimtas, minėta prieiga gali būti pateisinama tikslu užkardyti, tirti ir nustatyti „baudžiamąsias veikas“ apskritai.

ESTT priėjo prie išvados, kad 2002 m. liepos 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/58/EB dėl asmens duomenų tvarkymo ir privatumo apsaugos elektroninių ryšių sektoriuje (Direktyva dėl privatumo ir elektroninių ryšių), iš dalies pakeistos 2009 m. lapkričio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/136/EB, 15 straipsnio 1 dalį kartu su Chartijos 7 ir 8 straipsniais reikia aiškinti taip, kad viešosios valdžios institucijų prieiga prie duomenų, susijusių su SIM kortelių, kurios buvo aktyvuotos naudojant pavogtą mobilųjį telefoną, savininkų tapatybe, t. y. pavarde, vardu ir prireikus šių savininkų adresu, lemia šių asmenų pagrindinių teisių, įtvirtintų šiuose Chartijos straipsniuose, apribojimą, tačiau jis nėra toks rimtas, kad ši prieiga užkardant, tiriant ir nustatant baudžiamąsias veikas galėtų būti leidžiama tik siekiant kovoti su sunkiais nusikaltimais (ESTT sprendimas byloje Nr. C-207/16, <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=206332&pageIndex=0&doclang=lt&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=7301554>).

Dėl sprendimo uždrausti Jehovos liudytojų religinei bendruomenei rinkti ar tvarkyti asmens duomenis vykdant tikėjimo skelbimo veiklą

Suomijos Duomenų apsaugos komisija priėmė sprendimą, kuriuo Jehovos liudytojų bendruomenei uždraudė rinkti ar tvarkyti asmens duomenis šios bendruomenės nariams vykdant skelbimo „nuo durų iki durų“ veiklą, kai nesilaikoma tokių duomenų tvarkymui keliamų teisinių reikalavimų. Jehovos liudytojų bendruomenė su tokiu sprendimu nesutiko ir teigė, kad nagrinėjamu

atveju asmens duomenų rinkimas, kurį, vykdydami skelbimo „nuo durų iki durų“ veiklą, atlieka Jehovos liudytojų bendruomenės nariai, yra išimtinai privačių asmenų religinė veikla. Tokia veikla nėra valstybės valdžios institucijų veikla, taigi, jos negalima prilyginti Direktyvos 95/46 3 straipsnio 2 dalies pirmoje įtrauktoje veiklai.

Kaip yra nusprendęs ESTT, veikla negali būti laikoma tik asmenine ar namų ūkio veikla, kai ja siekiama suteikti prieigą prie asmens duomenų neapibrėžtam asmenų ratui arba kai tokia veikla, kad ir iš dalies, apima viešąją erdvę ir todėl yra nukreipta į duomenis tvarkančio asmens privačios sferos išorę. Skelbimo „nuo durų iki durų“ veikla, kurią vykdydami Jehovos liudytojų bendruomenės nariai surenka asmens duomenis, jau dėl savo pobūdžio yra skirta Jehovos liudytojų bendruomenės išpažįstamam tikėjimui skleisti asmenims, kurie nėra tikėjimą skelbiančių bendruomenės narių šeimos nariai. Taigi ši veikla nukreipta į bendruomenės narių skelbėjų privačios sferos išorę. Be to, taip pat matyti, kad tikėjimą skelbiantys minėtos bendruomenės nariai kai kuriuos jų surinktus duomenis perduoda šios bendruomenės parapijoms, kurios, remdamosi šiais duomenimis, sudaro asmenų, nepageidaujančių, kad minėti nariai pas juos toliau lankytųsi, sąrašus. Taip, vykdydami tikėjimo skelbimo veiklą, šie nariai padaro bent tam tikrus iš šių duomenų prieinamus potencialiai neapibrėžtam asmenų skaičiui.

Vykdamas pagrindinėje byloje nagrinėjamą skelbimo „nuo durų iki durų“ veiklą surinkti duomenys įrašomi į atmintines, remiantis paskirstymu pagal geografines zonas, siekiant palengvinti vėlesnių vizitų pas juos lankytus asmenis organizavimą. Tokiose atmintinėse kaupiama ne tik informacija apie pasikalbėjimų, susijusių su aplankyto asmens įsitikinimais, turinį, bet ir nurodomas jo vardas, pavardė ir adresas. Be to, ši informacija ar bent jau jos dalis naudojama sudarant sąrašus, kuriuos tvarko Jehovos liudytojų bendruomenės parapijos ir kuriuose nurodomi asmenys, nepageidaujantys, kad pas juos toliau lankytųsi tikėjimą skelbiantys šios bendruomenės nariai. Taigi, surinkti duomenys yra susisteminti pagal kriterijus, nustatytus atsižvelgiant į tokio rinkimo tikslą, būtent pasirengti vėlesniems vizitams ir tvarkyti asmenų, kurie nepageidauja būti toliau lankomi, sąrašus.

Direktyvos 95/46 2 straipsnio c punktas turi būti aiškinamas taip, kad šioje nuostatoje įtvirtinta sąvoka „susistemintas rinkinys“ apima visumą asmens duomenų, kurie surinkti vykdamas skelbimo „nuo durų iki durų“ veiklą ir kuriuos sudaro aplankytų asmenų vardai, pavardės, adresai ir kita su jais susijusi informacija, jeigu šie duomenys susisteminti pagal nustatytus kriterijus, kurie praktiškai sudaro galimybę tokius duomenis lengvai rasti siekiant juos toliau naudoti. Tam, kad ši sąvoka apimtų tokią duomenų visumą, nebūtina, kad joje būtų konkrečių kortelių, sąrašų ar kitų paieškos sistemų.

Aplankytų asmenų asmens duomenys renkami ir vėliau tvarkomi siekiant įgyvendinti Jehovos liudytojų bendruomenės tikslą skleisti jos išpažįstamą tikėjimą; taigi, duomenis renka ir vėliau tvarko tikėjimą skelbiantys jos nariai, siekdami šios bendruomenės tikslų. Direktyvos 95/46 2 straipsnio d punktas, siejamas su Chartijos 10 straipsnio 1 dalimi, turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį religinę bendruomenę kartu su tikėjimą skelbiančiais jos nariais galima laikyti asmens duomenų, kuriuos tokie nariai renka vykdydami skelbimo „nuo durų iki durų“ veiklą, kurią ši bendruomenė organizuoja, koordinuoja ir skatina, valdytoja, ir nebūtina, kad tokia bendruomenė turėtų galimybę susipažinti su šiais duomenimis, taip pat nereikia įrodyti, kad ji savo nariams davė rašytinius nurodymus arba pavedimus dėl tokių duomenų tvarkymo (ESTT sprendimas byloje Nr. C-25/17,

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=203822&pageIndex=0&doclang=lt&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=7301554>).

Dėl asmenų teisės būti pamirštiesiems, įgyvendinant šią teisę per paieškos sistemas

Asmenys kreipėsi į „Google“ su prašymu pašalinti juos iš rezultatų sąrašo, kurį rodo šios bendrovės eksploatuojama paieškos sistema, atlikus paiešką pagal atitinkamų asmenų

asmenvardžius, panaikinti įvairias nuorodas į trečiųjų asmenų skelbiamus tinklalapius, tačiau minėta bendrovė atsisakė tai padaryti.

Į ESTT buvo kreiptasi su prašymu priimti prejudicinį sprendimą ir atsakyti į klausimus. ESTT konstatavo, kad kadangi paieškos sistemos veikimas gali daryti didelį neigiamą poveikį pagrindinėms teisėms į privatų gyvenimą ir asmens duomenų apsaugą ir šis poveikis yra papildomas, palyginti su tuo, kurį daro tinklalapių rengėjai, šios paieškos sistemos eksploatuotojas, kaip asmuo, kuris nustato šios veiklos tikslus ir būdus, turi užtikrinti, kiek tai patenka į jo atsakomybės, kompetencijos ir galimybių sritį, kad ši veikla atitiktų Direktyvos 95/46 reikalavimus ir joje numatytos garantijos galėtų tapti visiškai veiksmingos, o veiksminga ir visapusiškai duomenų subjektų, visų pirma jų teisės į privataus gyvenimo gerbimą, apsauga – iš tiesų įgyvendinta (2014 m. gegužės 13 d. sprendimo *Google Spain ir Google*, C-131/12, EU:C:2014:317, 38 punktas).

Kaip pabrėžia Europos Komisija, paieškos sistemos eksploatuotojas yra atsakingas ne dėl to, kad minėtose nuostatose numatyti asmens duomenys nurodomi trečiųjų asmenų paskelbtame tinklalapyje, o dėl nuorodos į šį puslapį teikimo, ypač dėl to, kad atlikus paiešką pagal fizinio asmens asmenvardį internetams pateikiamame rezultatų sąrašė paskelbiama nuoroda į šį puslapį, nes toks aptariamoms nuorodoms paskelbimas minėtame sąrašė gali smarkiai pakenkti atitinkamo asmens pagrindinėms teisėms į privataus gyvenimo gerbimą ir su juo susijusių asmens duomenų apsaugą (šiuo klausimu žr. 2014 m. gegužės 13 d. sprendimo *Google Spain ir Google*, C-131/12, EU:C:2014:317, 80 punktą).

ESTT konstatavo, kad Direktyvos 95/46 8 straipsnio 1 ir 5 dalių nuostatos turi būti aiškinamos taip, kad pagal jas paieškos sistemos eksploatuotojas iš principo privalo, išskyrus šioje direktyvoje numatytas išimtis, patenkinti prašymus panaikinti nuorodas į tinklalapius, kuriuose nurodomi asmens duomenys, priskiriami prie tose nuostatose numatytų specialių kategorijų.

Taip pat pagal Direktyvos 95/46 8 straipsnio 2 dalies e punktą, toks eksploatuotojas gali netenkinti prašymo pašalinti nuorodą, kai nustato, kad ši nuoroda nukreipia į turinį, kuriame yra asmens duomenų, priskiriamų prie šio 8 straipsnio 1 dalyje numatytų specialių kategorijų, tačiau jiems tvarkyti taikoma minėto 8 straipsnio 2 dalies e punkte numatyta išimtis, su sąlyga, kad toks tvarkymas atitinka visas kitas šioje direktyvoje nustatytas teisėtumo sąlygas, nebent duomenų subjektas pagal minėtos direktyvos 14 straipsnio pirmos pastraipos a punktą dėl svarių ir teisėtų priežasčių, susijusių su jo konkrečia padėtimi, turi teisę prieštarauti minėtam tvarkymui.

Paieškos sistemos eksploatuotojas, gavęs prašymą pašalinti nuorodas į tinklalapius, kuriuose skelbiami asmens duomenys, priskiriami prie šios direktyvos 8 straipsnio 1 arba 5 dalyje numatytų specialių kategorijų, atsižvelgdamas į duomenų subjekto pagrindinių teisių į privataus gyvenimo gerbimą ir į asmens duomenų apsaugą, įtvirtintų Chartijos 7 ir 8 straipsnyje, suvaržymo laipsnį ir remdamasis visomis reikšmingomis konkrečios atvejo aplinkybėmis ir Direktyvos 95/46 8 straipsnio 4 dalyje arba BDAR 9 straipsnio 2 dalies g punkte numatytomis svarbiomis viešojo intereso priežastimis, taip pat paisydamas tose nuostatose numatytų sąlygų, turi patikrinti, ar šios nuorodos įtraukimas į rezultatų sąrašą, rodomą atlikus paiešką pagal to asmens asmenvardį, yra neišvengiamai būtinas siekiant apsaugoti internetų, potencialiai suinteresuotų atlikus tokią paiešką gauti prieigą prie šio tinklalapio, informacijos laisvę, saugomą pagal Chartijos 11 straipsnį.

Paieškos sistemos eksploatuotojas, nagrinėdamas prašymą panaikinti nuorodas į tinklalapius su paskelbta informacija apie baudžiamąjį teismo procesą prieš duomenų subjektą, kuri susijusi su ankstesniu šio proceso etapu ir nebeatitinka tikrosios padėties, turi įvertinti, ar atsižvelgiant į visas bylos aplinkybes, kaip antai, konkretaus pažeidimo pobūdį ir sunkumo laipsnį, minėto proceso eigą ir baigtį, praėjusį laiką, to asmens vaidmenį viešajame gyvenime ir jo elgesį praeityje, visuomenės suinteresuotumą prašymo pateikimo momentu, publikacijos turinį ir formą ir jos poveikį minėtam asmeniui, tas asmuo turi teisę reikalauti, kad aptariama informacija šiuo metu nebūtų siejama su jo vardu rezultatų sąrašė, rodomame atlikus paiešką pagal jo asmenvardį. Net jeigu paieškos sistemos eksploatuotojui tektų konstatuoti, jog taip nėra dėl to, kad konkrečios nuorodos įtraukimas yra neišvengiamai būtinas siekiant teisę į duomenų subjekto privataus

gyvenimo gerbimą ir į asmens duomenų apsaugą suderinti su potencialiai suinteresuotų internetų informacijos laisve, toks eksploatuotojas bet kuriuo atveju privalo ne vėliau kaip gavęs prašymą pašalinti nuorodas pakeisti rezultatų sąrašą taip, kad pagal jį sudarytas bendras vaizdas internetams parodytų aktualią teisminę padėtį, o tam reikia, be kita ko, kad nuorodos į tinklalapius su informacija tuo klausimu atsirastų pirmoje šio sąrašo vietoje (ESTT sprendimas byloje Nr. C-136/17,

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=218106&pageIndex=0&doclang=lt&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=7301554>).

Dėl asmenų teisės būti pamirštiesiems, įgyvendinant šią teisę per paieškos sistemas 2

Vykstant procesui ankstesnėje byloje, ESTT „Google“ nurodė, kad pateikus prašymą priimti prejudicinį sprendimą, ji įdiegė naujas nacionalines savo paieškos sistemos versijas, kuriose interneto vartotojo naudojamas domeno vardas nebenustatys nacionalinės paieškos sistemos versijos, prie kurios jis prisijungia. Taigi, nuo šiol interneto vartotojas automatiškai nukreipiamas į nacionalinę „Google“ paieškos sistemos versiją, atitinkančią vietą, iš kurios, kaip preziumuojama, atliekama paieška, o paieškos rezultatai pateikiami pagal šią vietą – ją „Google“ nustato, pasitelkdama geografinės vartotojo vietos nustatymo metodą.

Buvo kreiptasi į ESTT siekiant išsiaiškinti ar tuo atveju, kai paieškos sistemos eksploatuotojas tenkina prašymą pašalinti nuorodas, jis privalo jas pašalinti iš visų savo sistemos versijų, ar, atvirkščiai, jis turi jas pašalinti tik iš tų sistemos versijų, kurios apima visas valstybes nares, ar tik iš versijos, apimančios valstybę narę, kurioje pateiktas prašymas pašalinti nuorodas, prireikus kartu pasinaudojant vadinamąja „geografinio blokavimo“ technika, tam, kad užtikrintų, jog vykdydamas paiešką naudojant IP adresą. ESTT pripažino, kad pagal Direktyvos 95/46 12 straipsnio b punktą, 14 straipsnio pirmos pastraipos a punktą ir BDAR 17 straipsnio 1 dalį paieškos sistemos eksploatuotojas neįpareigojamas pašalinti nuorodų visose savo paieškos sistemos versijose.

Iš aplinkybės, jog Europos Sąjungos teisės aktų leidėjas nuo šiol nusprendė reglamente, kuris tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse, nustatyti duomenų apsaugai skirtas taisykles tam, kad, kaip pabrėžiama BDAR 10 konstatuojamojoje dalyje, būtų užtikrintas vienodas ir aukštas apsaugos lygis visoje Europos Sąjungoje ir būtų pašalintos asmens duomenų judėjimo Europos Sąjungoje kliūtys, matyti, kad nagrinėjamas nuorodų pašalinimas iš principo turėtų apimti visas valstybes nares.

Vis dėlto reikia konstatuoti, kad visuomenės interesas susipažinti su informacija net ir Europos Sąjungos viduje gali skirtis, nelygu valstybė narė, todėl pusiausvyros, kuri turi būti užtikrinta tarp tokio intereso ir duomenų subjekto teisių į privataus gyvenimo gerbimą ir asmens duomenų apsaugą, rezultatas nebūtinai bus vienodas visose valstybėse narėse, juo labiau kad pagal Direktyvos 95/46 9 straipsnį ir BDAR 85 straipsnį valstybės narės, be kita ko, kiek tai susiję su duomenų tvarkymu žurnalistikos sumetimais arba meninės ar literatūrinės raiškos tikslais, turi numatyti išimtis ir leidžiančias nukrypti nuostatas, kurios būtinos šioms teisėms suderinti su, be kita ko, informacijos laisve.

Iš BDAR 56 ir 60 straipsnių matyti, kad, kiek tai susiję su tarpvalstybinio duomenų tvarkymu, kaip tai suprantama pagal minėto reglamento 4 straipsnio 23 punktą, ir atsižvelgiant į minėto 56 straipsnio 2 dalį, įvairios atitinkamos nacionalinės priežiūros institucijos, laikydamosi minėtose nuostatose numatytos procedūros, turi bendradarbiauti tam, kad rastų konsensuą ir priimtų vieną sprendimą, kuris būtų privalomas visoms šioms institucijoms ir kurio vykdymą turi užtikrinti duomenų valdytojas, kiek tai susiję su duomenų tvarkymu, atliekamu visuose Europos Sąjungoje esančiuose jo padaliniuose. Be to, BDAR 61 straipsnio 1 dalis priežiūros institucijas įpareigoja, be kita ko, teikti viena kitai reikšmingą informaciją ir savitarpio pagalbą, kad šis

reglamentas būtų įgyvendintas ir taikomas nuosekliai visoje Europos Sąjungoje, o minėto reglamento 63 straipsnyje patikslinama, kad būtent dėl šio tikslo to paties reglamento 64 ir 65 straipsniuose įtvirtintas nuoseklumo užtikrinimo mechanizmas. Galiausiai BDAR 66 straipsnyje numatyta skubos procedūra išimtinėmis aplinkybėmis, jeigu atitinkama priežiūros institucija mano, jog būtina imtis skubių veiksmų, kad būtų apsaugotos duomenų subjekto teisės ir laisvės, leidžia nedelsiant nustatyti konkretų ne ilgiau kaip tris mėnesius trunkantį laikotarpį galiojančias laikinas priemones, galinčias turėti teisinių padarinių jos pačios valstybės narės teritorijoje.

Taip šiuo reglamentavimu nacionalinėms priežiūros institucijoms suteikiamos priemonės ir mechanizmai, būtini siekiant duomenų subjekto teises į privataus gyvenimo gerbimą ir į asmens duomenų apsaugą suderinti su visų valstybių narių visuomenių interesu turėti prieigą prie nurodytos informacijos, ir taip prireikus turėti galimybę priimti sprendimą pašalinti nuorodas, kuris būtų taikomas visai paieškai, atliktai pagal tokio asmens asmenvardį Europos Sąjungos teritorijos ribose.

Be to, būtent paieškos sistemos eksploatuotojas, jei reikia, turi imtis pakankamai veiksmingų priemonių tam, kad užtikrintų veiksmingą duomenų subjekto pagrindinių teisių apsaugą. Savo ruožtu šios priemonės turi atitikti visus teisinius reikalavimus ir interneto vartotojams užkirsti kelią arba bent jau labai juos atgrasyti valstybėse narėse turėti prieigą prie nagrinėjamų nuorodų remiantis paieška, atlikta pagal tokio asmens asmenvardį (pagal analogiją žr. 2014 m. kovo 27 d. sprendimo *UPC Telekabel Wien*, C-314/12, EU:C:2014:192, 62 punktą ir 2016 m. rugsėjo 15 d. sprendimo *Mc Fadden*, C-484/14, EU:C:2016:689, 96 punktą).

ESTT priėjo prie išvados, kad tuo atveju, kai paieškos sistemos eksploatuotojas tenkina prašymą pašalinti nuorodas, jis privalo jas pašalinti ne iš visų savo sistemos versijų, bet iš jos versijų, apimančių visas valstybes nares, ir, jeigu būtina, kartu imtis priemonių, kurios tenkina teisinius reikalavimus ir leidžia veiksmingai užtikrinti, kad interneto vartotojams, atliekantiems paiešką pagal duomenų subjekto asmenvardį vienoje iš valstybių narių, būtų užkirstas kelias naudojantis tokios paieškos rezultatų sąrašu turėti prieigą prie nuorodų, dėl kurių pateiktas prašymas jas pašalinti, arba jie bent jau būtų nuo to labai atgrasomi (ESTT sprendimas byloje Nr. C-507/17, <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=218105&pageIndex=0&doclang=lt&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=7301554>).

Dėl įspėjimo interneto svetainėse apie slapukų naudojimą

„Planet49“ Vokietijoje organizavo loteriją interneto svetainėje. Interneto vartotojai, norintys dalyvauti šioje loterijoje, turėjo nurodyti savo pašto kodą, o tai padarius buvo nukreipiami į interneto tinklalapį, kur turėjo įrašyti savo pavardę ir adresą. Aktyvavus elektroninį puslapį, jame buvo pateikiama informacija, kad svetainėje nustatyti slapukai ir bendrovė, remdamasi sutikimu gauti reklamą, siųs reklaminius pranešimus, kuriuose bus atsižvelgiama į reklamos partnerio interneto svetainėje parodytą susidomėjimą.

Į ESTT buvo kreiptasi su prašymu priimti prejudicinį sprendimą ir išaiškinti ar asmeniui išreiškus sutikimą interneto svetainėje, jis gali būti naudojamas ir slapukams.

Teismas konstatavo, kad BDAR aiškiai numatytas aktyvus sutikimas. Pagal šio reglamento 32 konstatuojamąją dalį sutikimas galėtų būti išreikštas, be kita ko, pažymint langelį apsilankius interneto svetainėje. Tačiau minėtoje konstatuojamojoje dalyje aiškiai nurodyta, kad sutikimu negali būti laikoma „tyla, iš anksto pažymėti langeliai arba neveikimas“. Vadinasi, nėra duotas galiojantis sutikimas, kai išsaugoti informaciją arba prieiti prie informacijos, saugomos interneto svetainės naudotojo galiniame įrenginyje, leidžiama pagal iš anksto pažymėtą žymimąjį langelį, kurio žymėjimą naudotojas turi pašalinti, norėdamas atsisakyti duoti sutikimą.

Pasak ESTT, nėra duotas šiose nuostatose nurodytas galiojantis sutikimas, kai išsaugoti informaciją arba prieiti prie informacijos, saugomos interneto svetainės naudotojo galiniame įrenginyje, pasinaudojant slapukais, leidžiama pagal iš anksto pažymėtą žymimąjį langelį, kurio žymėjimą naudotojas turi pašalinti, norėdamas atsisakyti duoti sutikimą.

Taip pat prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas siekė išsiaiškinti, ar Direktyvos 2002/58 5 straipsnio 3 dalis turi būti aiškinama taip, kad informacija, kurią paslaugų teikėjas turi suteikti interneto svetainės naudotojui, apima slapukų veikimo trukmę ir galimybę tretiesiems asmenims turėti prieigą prie šių slapukų.

Nors duomenų tvarkymo trukmė nėra priskirta prie šios informacijos, vis dėlto iš Direktyvos 95/46 10 straipsnyje pavartoto žodžių junginio „bent jau“ matyti, kad ši informacija nėra išvardyta išsamiai. Pažymėtina, kad informacija apie slapukų veikimo trukmę turi būti laikoma atitinkančia minėtame straipsnyje numatytą teisingo duomenų tvarkymo reikalavimą, nes tokiu atveju, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, ilga ar net neribota trukmė reiškia, kad bus surinkta daug informacijos apie naudotojo naršymo įpročius ir galimų apsilankymų loterijos organizatoriaus reklamos partnerių svetainėse dažnumą. Tokį aiškinimą patvirtina BDAR 13 straipsnio 2 dalies a punktas, kuriame numatyta, kad duomenų valdytojas duomenų subjektui turi pateikti informaciją, būtiną duomenų tvarkymo sąžiningumui ir skaidrumui užtikrinti, be kita ko, apie asmens duomenų saugojimo laikotarpį arba, jei tai neįmanoma, kriterijus, taikomus tam laikotarpiui nustatyti. Kiek tai susiję su trečiųjų asmenų galimybe turėti prieigą prie slapukų, pažymėtina, kad tai yra informacija, priskiriama prie Direktyvos 95/46 10 straipsnio c punkte ir BDAR 13 straipsnio 1 dalies e punkte nurodytos informacijos, nes šiose nuostatose aiškiai nurodomi duomenų gavėjai ar gavėjų kategorijos.

Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į antrąjį klausimą reikia atsakyti, kad Direktyvos 2002/58 5 straipsnio 3 dalis turi būti aiškinama taip, kad informacija, kurią paslaugų teikėjas turi suteikti interneto svetainės naudotojui, apima slapukų veikimo trukmę ir galimybę (arba ne) tretiesiems asmenims turėti prieigą prie šių slapukų (ESTT sprendimas byloje Nr. C-673/17, <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=218462&pageIndex=0&doclang=lt&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=7301554>).

Dėl vaizdo stebėjimo proporcingumo siekiamiems tikslams

Rumunijos pilietis gyvena jam nuosavybės teise priklausančiame bute, esančiame daugiabučiame name. Kai kurių šio pastato bendraturčių prašymu per 2016 m. balandžio 7 d. visuotinį susirinkimą bendraturčių bendrija priėmė sprendimą įrengti šiame pastate vaizdo stebėjimo kameras. Įgyvendinant šį sprendimą pastato bendrose erdvėse buvo įrengtos trys vaizdo stebėjimo kameros. Pirmoji kamera buvo nukreipta į pastato fasadą, o antroji ir trečioji kameros atitinkamai įrengtos pirmojo aukšto vestibulyje ir lifte. Pilietis nesutiko su tokios vaizdo stebėjimo sistemos įrengimu ir nurodė, kad tai yra teisės į privataus gyvenimo gerbimą pažeidimas. Bendraturčių bendrija nurodė, kad sprendimas įrengti vaizdo stebėjimo sistemą buvo priimtas siekiant kuo veiksmingiau kontroliuoti, kas įeina į pastatą ir iš jo išeina, atsižvelgiant į tai, kad liftas buvo kelis kartus nuniokotas, o keli butai ir bendros erdvės apiplėšti ir apvogti. Ji taip pat nurodė, kad kitos priemonės, kurių anksčiau ėmėsi, t. y. įrengė įėjimo į pastatą sistemą su telefonspyne ir magnetine kortele, neužkirto kelio kartotinėms to paties pobūdžio nusikalstamoms veikoms. Be to, bendraturčių bendrija pateikė asmeniui protokolą, surašytą su vaizdo stebėjimo kameras įrengusia bendrove, kuriame nurodyta, kad 2016 m. spalio 21 d. informacija iš standžiojo sistemos disko buvo pašalinta ir jis buvo deaktyvuotas, o vaizdo įrašai – pašalinti, taip pat pateikė ir kitą 2017 m. gegužės 18 d. protokolą, iš kurio matyti, kad trys vaizdo stebėjimo kameros buvo išmontuotos. Šiame protokole nurodyta, kad per tą laiką bendraturčių bendrija įvykdė procedūrą, pagal kurią ji galėjo būti užregistruota kaip duomenų valdytoja.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas siekė išsiaiškinti, ar vaizdo stebėjimo sistemos, kaip antai, nagrinėjamos šioje byloje, įrengimas yra proporcingas siekiamiems tikslams, reikia pažymėti, kad klausimas, ar naudojant šią sistemą surenkami asmens duomenys atitinka proporcingumo reikalavimą, yra susijęs su Direktyvos 95/46 6 straipsnio 1 dalies c punkto išaiškinimu.

Teismas padarė išvadą, jog tam, kad asmens duomenų tvarkymas galėtų būti laikomas teisėtu, jis turi patekti į kurį nors iš šešių Direktyvos 95/46 7 straipsnyje numatytų atvejų. Šiuo atveju tikslas, kurio iš esmės siekia duomenų valdytojas, sumontuodamas vaizdo stebėjimo sistemą, kaip antai, nagrinėjamą pagrindinėje byloje, t. y. apsaugoti pastato bendraturčių turta, sveikatą ir gyvybę, gali būti laikomas „teisėtu interesu“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 95/46 7 straipsnio f punktą. Taigi, iš esmės šioje nuostatoje numatyta pirmoji sąlyga yra tenkinama (pagal analogiją žr. 2014 m. gruodžio 11 d. sprendimo *Ryneš*, C-212/13, EU:C:2014:2428, 34 punktą).

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, ar pirmoji Direktyvos 95/46 7 straipsnio f punkte numatyta sąlyga turi būti suprantama taip, kad atitinkamo duomenų valdytojo interesas turi būti, pirma, „įrodytas“ ir, antra, „egzistuojantis ir realus duomenų tvarkymo metu“. ESTT manė, kad asmens duomenų tvarkymo naudojant vaizdo stebėjimo įrangą proporcingumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į konkrečias tokios įrangos įrengimo ir veikimo detales, kurios turėtų riboti poveikį duomenų subjektų teisėms ir laisvėms ir kartu užtikrinti ginčijamos vaizdo stebėjimo sistemos veiksmingumą. Tvarkymo būtinumo sąlyga reiškia, kad duomenų valdytojas privalo, pavyzdžiui, įvertinti, ar užtenka to, jog vaizdo stebėjimo sistema veiktų tik naktį arba pasibaigus įprastam darbo laikui, ir vaizdai iš vietų, kur stebėjimas nebūtinai, būtų blokuojami arba padaromi neryškūs. Šiuo tikslu reikia atsižvelgti, be kita ko, į atitinkamų asmens duomenų pobūdį, ypač į galimai jautrų šių duomenų pobūdį, taip pat į tokių duomenų tvarkymo pobūdį ir konkrečią tvarką, ypač į tai, kiek asmenų turi prieigą prie tokių duomenų ir prieigos prie jų tvarką. Atliekant tokį palyginimą taip pat svarbūs pagrįsti duomenų subjekto lūkesčiai, kad jo asmens duomenys nebus tvarkomi, jeigu konkretaus atvejo aplinkybėmis toks subjektas negali pagrįstai tikėtis, kad jie bus tvarkomi vėliau. Galiausiai ši informacija turi būti palyginta su svarba, kurią atitinkamo pastato bendraturčiams turi teisėtas interesas, kurį siekiama įgyvendinti nagrinėjamu atveju sumontavus ginčijamą vaizdo stebėjimo sistemą, kiek jis iš esmės susijęs su siekiu užtikrinti tokių bendraturčių turto, sveikatos ir gyvybės apsaugą.

Teismas priėjo prie išvados, kad Direktyvos 95/46 dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo 6 straipsnio 1 dalies c punktas ir 7 straipsnio f punktas, siejami su Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 7 ir 8 straipsniais, turi būti aiškinami taip, kad jie nedraudžia nacionalinės teisės nuostatų, pagal kurias leidžiama sumontuoti vaizdo stebėjimo sistemą, kaip antai, nagrinėjamą pagrindinėje byloje, kuri įrengiama gyvenamosios paskirties pastato bendrose erdvėse siekiant teisėtų interesų, t. y. užtikrinti asmenų ir turto saugumą ir apsaugą, negavus duomenų subjektų sutikimo, jeigu naudojant nagrinėjamą vaizdo stebėjimo sistemą atliekama (ESTT sprendimas byloje Nr. C-708/18, <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=221465&pageIndex=0&doclang=lt&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=7301554>).